

Království poníků

NEČEKANÉ PŘÁTELSTVÍ

Chloe Ryderová

bamb**oo**k

Se zvláštním poděkováním Julii Sykesové

Chloe Ryderová

Království poníků Nečekané přátelství

Ilustrace Jennifer Milesová

Přeloženo z anglického originálu *Princess Ponies: A Magical Friend*
Tento překlad je vydáván Nakladatelstvím Grada Publishing, a.s.
po dohodě s Bloomsbury Publishing Inc. Všechna práva vyhrazena.
Text copyright © 2013 by Awesome Media and Entertainment Ltd
Illustrations copyright © 2013 by Jennifer Miles
Translation © Radka Svobodová, 2020

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou BAMBOOK
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 7739. publikaci

Překlad Radka Svobodová
Odpovědná redaktorka Olga Tesařová
Grafická úprava a sazba TypoText
První vydání, Praha 2020
Vytiskla Tiskárna TNM print, s. r. o.

© Grada Publishing, a. s., 2020

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektro-
nické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové,
elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu
nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-271-1843-4 (pdf)
ISBN 978-80-271-2229-5 (print)

Království poníků U

NEČEKANÉ PŘÁTELSTVÍ

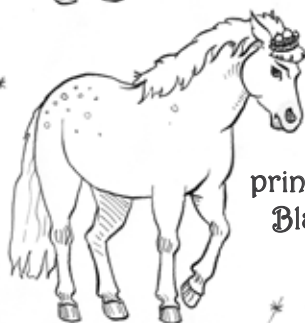
Chloe Ryderová

Královská

královna
Zora

princezna
Klára

princezna
Blanka

princezna
Zlata

princezna
Romana

rodina

král
Ignác

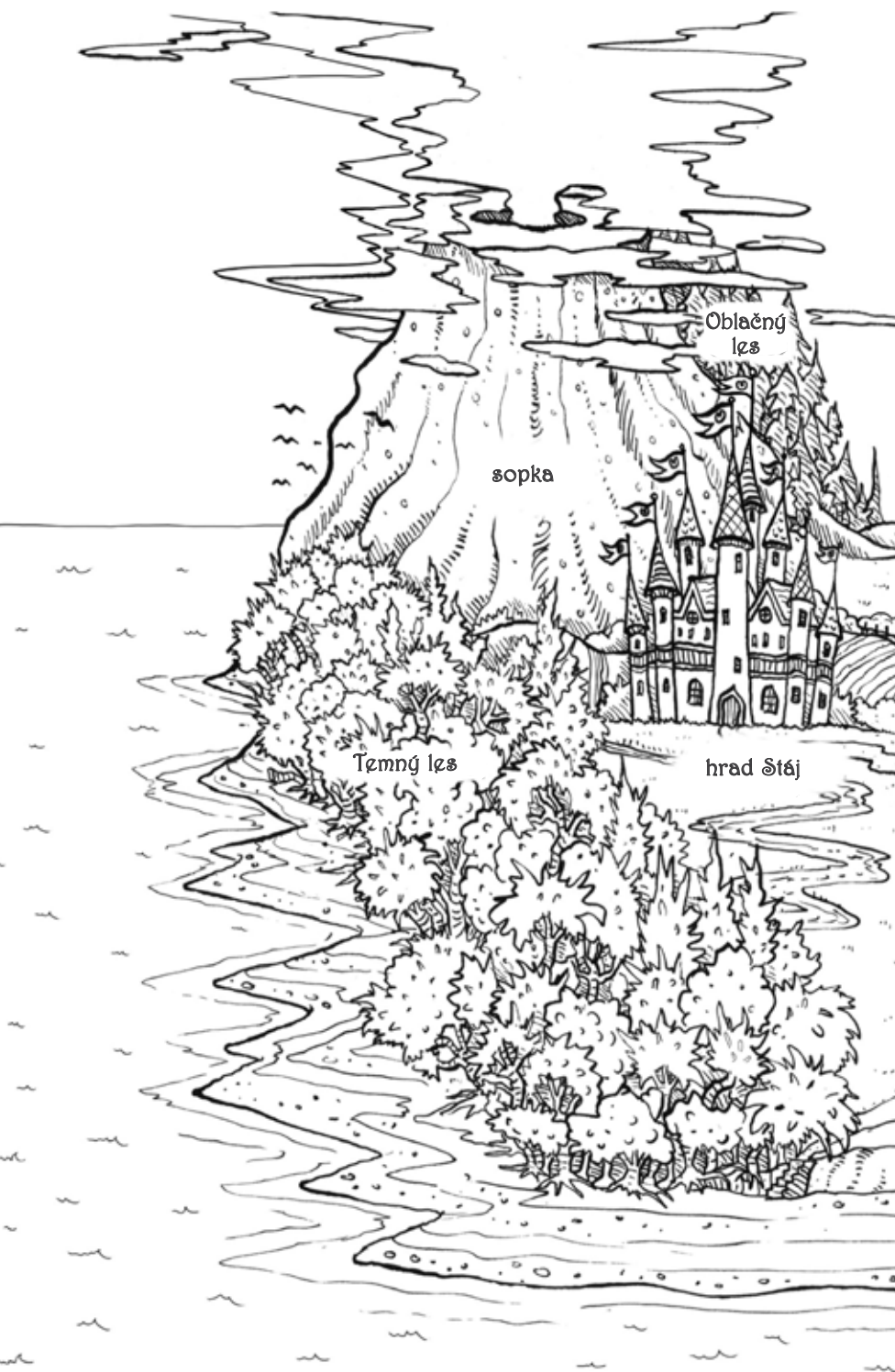
princ
Tryskáč

princ
Blask

princ
Viehr

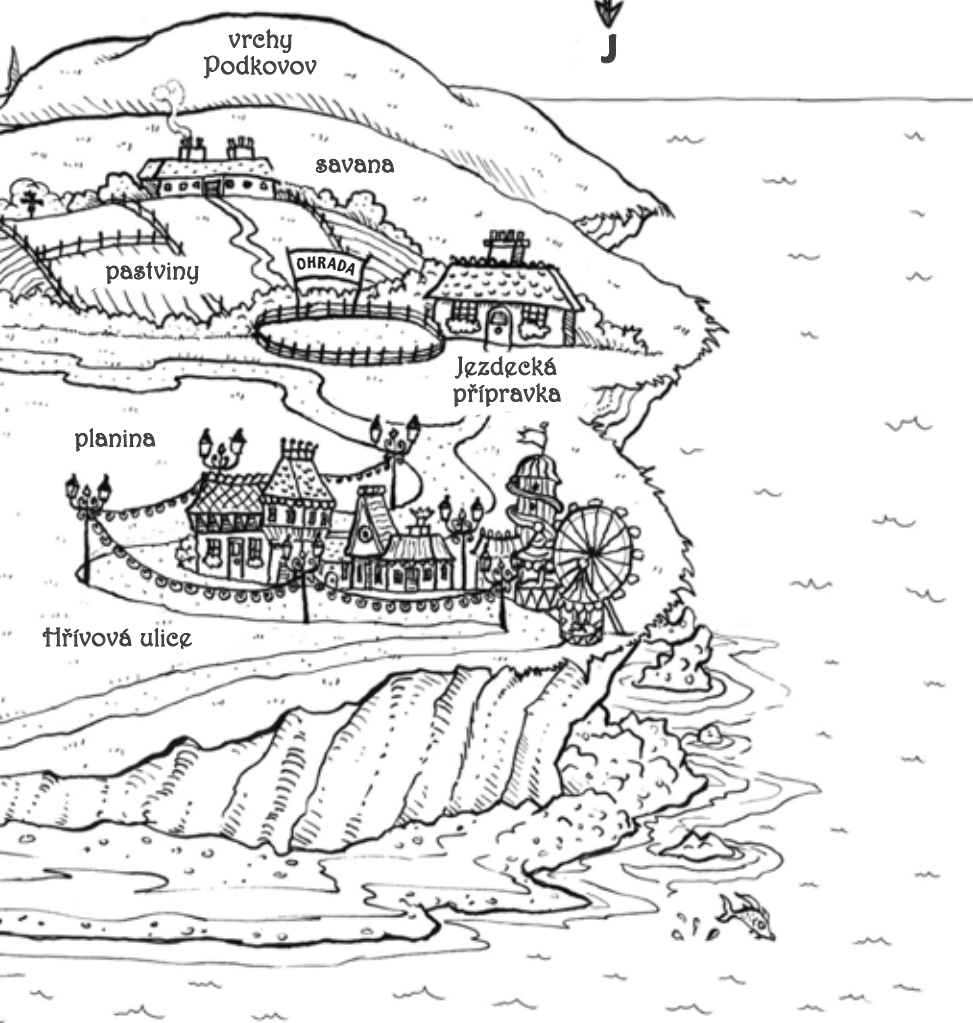
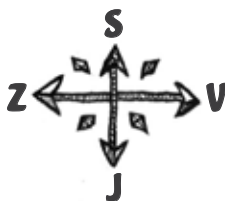
Oblačný
les

sopka

Temný les

hrad Stáj

Rytířov

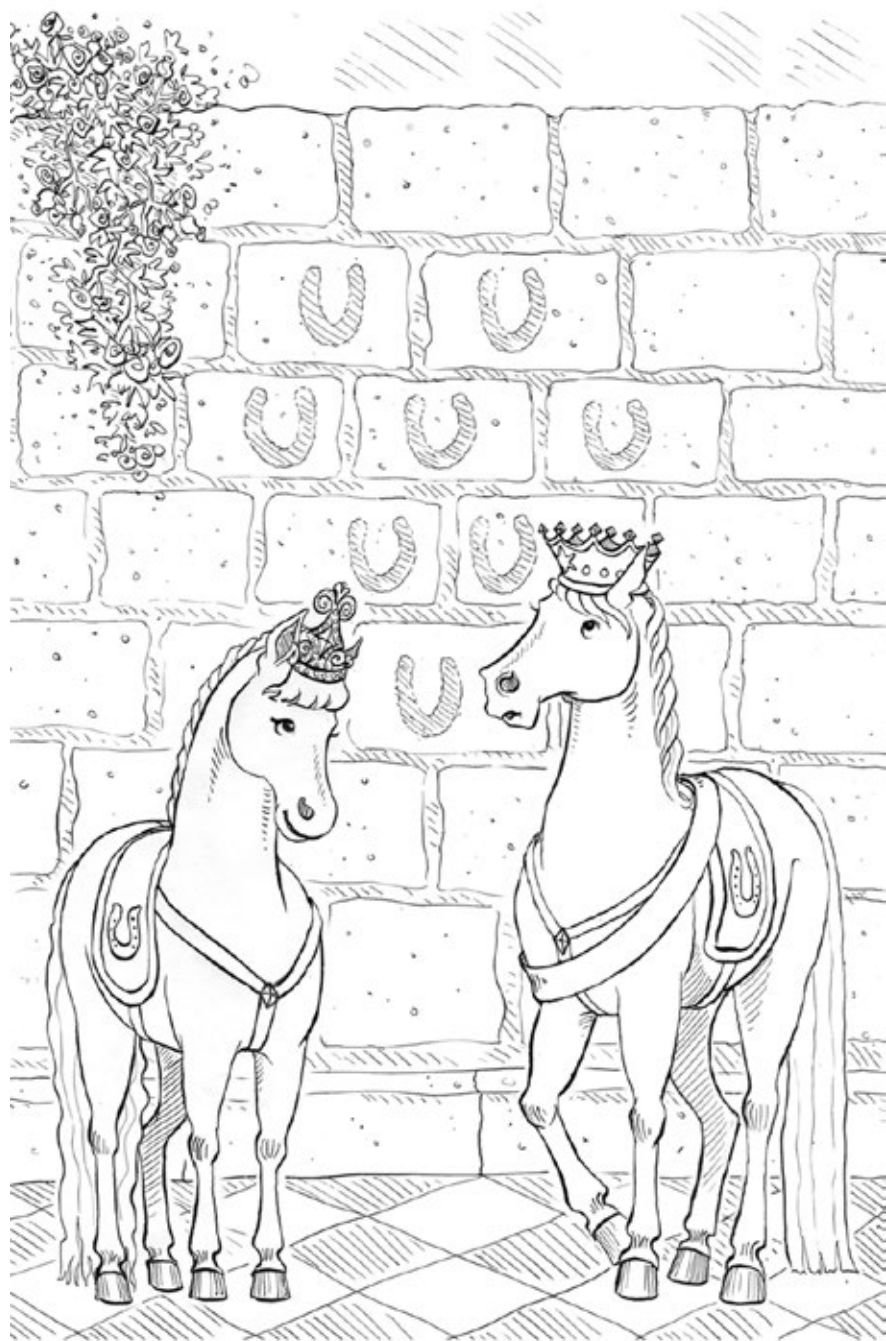

Bylo brzy ráno, těsně před svítáním.
Na starobylém dvoře postávali dva
poníci a smutně pozorovali prázdnou
kamennou stěnu.

„Kam až moje paměť sahá, tahle
zeď ještě nikdy nebyla prázdná.
Nemůžu uvěřit, že odtud zmizely
všechny podkovy – a ještě k tomu
zrovna před letním slunovratem,“
řekl hřebec.

Bylo to krásné zvíře – měděně zbarvený poník se silnýma nohama a zářivýma očima, ozdobený červenou královskou šerpou.

Vedle něj stála klisna barvy palomino se zlatou srstí a čistě bílým ocasem, který splýval k zemi jako vodopád.

„Máme na jejich nalezení velmi málo času,“ připomněla.

Poníci s narůstajícím smutkem sledovali, jak tma pomalu mizí a vychází slunce. Když na nádvoří dopadly první sluneční paprsky a osvítily kamennou zídku, objevily se stopy po zlatých podkovách v místech, kde dřív visely.

„Letní slunovrat je nejdelším dnem roku,“ řekl tiše hřebec. „Během něj

musí naše starobylé podkovy znovu získat svou kouzelnou moc. Jestli se podkovy do osmi dnů nenajdou, osmého dne za soumraku jejich kouzelná moc zmizí a náš nádherný ostrov zanikne.“ Těžce si povzdechl a přitiskl se hlavou ke královně.

„Teď nás může zachránit jedině zázrak,“ prohlásil.

Královna smutně sklonila hlavu. Diamanty na její koruně se třpytily v prvních ranních paprscích.

„Musíme věřit,“ pronesla laskavě. „Ale cítím, že se ten zázrak blíží.“

Kapitola 1

Filipka Donaldová obrátila svého poníka Sněženku k poslednímu skoku přes pevnou bíločervenou zídku. Sněženka nastražila uši, vzrušeně si odfrkla a zrychlila.

„Klid, holčičko,“ řekla Filipka a usměrnila ji otěžemi.

Nikdo z ostatních jezdců nezajel čisté kolo. Filipka a Sněženka byly poslední na řadě, a jestli se jim povede

zdotat zídku bez škobrtnutí, zvítězí v celé soutěži a odvezou si domů stříbrný pohár a červenou kokardu. Zídka se přiblížila a Filipka potlačila pocit nervozity.

„Zvládneme to,“ pošeptala Sněžence.

Naklonila se dopředu, postavila se ve třmenech, uvolnila otěže a pobídla Sněženku ke skoku. Sněženka dychtivě vyskočila a vynesla Filipku vzhůru. Na kouzelný okamžik se zdálo, jako by letěly. Jakýkoli strach z výšek jednoduše zmizel. Filipka ucítila ve tváři závan čerstvého vzduchu, který jí nadzvedl její tmavé kudrnaté vlasy, úhledně upravené pod sítkou. Sněženka přeskočila zídku. Při doskoku za ní triumfálně vlál její dlouhý ocas.

„Jo!“ zakřičela Filipka a pobídla Sněženku k trysku přes cílovou čáru.

Diváci jásali a křičeli, ale jeden hlas zněl hlasitěji než ostatní.

„Filipo! Jsi vzhůru? Musíme jít.“

Filipka se vytrhla ze svého snění a skoro spadla z postele, jak Sněženka, parkurová aréna i skandující diváci zmizeli. Zamrkala a rozhlédla se

po malém pokojíčku, který sdílela se svou starší sestrou Monikou.

Na první pohled bylo vidět, která strana pokojíčku patří Filipce. Celou její stěnu zdobily obrázky poníků – větších, menších, černých, hnědých, kaštanových, běloušů, koníků barvy palomino i šedých. Nejradši měla obrázek Sněženky, stříbrně zbarveného poníka s hlubokýma hnědýma očima.

Na Moničině části zdi kdysi také bývaly obrázky koní, ale teď tam visely plakáty kluků, slavných filmových herců, ale hlavně zpěváků a hudebních skupin. Obě sestry si o výzdobě té druhé myslely, že je pěkně praštěná.

„Jsi hotová, zlatíčko?“ zeptala se maminka ode dveří.

„Skoro!“ zavolala Filipka, honem vyskočila z postele a šla za maminkou dolů po schodech. „Nezapomněla jsi mi zabalit plavky?“

„Samozřejmě že ne,“ usmála se maminka. „Tak šup, ať už jsi hotová!“

Bylo neskutečné vedro a Filipka se radovala, že jedou s maminkou, Monikou a malým bráškou Honzíkem na prázdniny. Řadovku ve městě vymění za domek u moře. Filipka se těšila tak moc, že poskakovala po chodníku a hrála si, že jezdí na poníkovi. Čekala, až maminka odemkne auto a budou moct naložit všechny věci do kufru.

„Chováš se jak mimino,“ posmívala se jí Monika a protáčela oči v sloup,

zatímco se rychle soukala na sedadlo spolujezdce.

Maminka připoutala Honzíka do autosedačky a Filipka se uvelebila vzadu vedle brášky.

„Frčíme!“ radovala se Filipka, když maminka nastartovala motor.

Zasněně koukala z okýnka a pozorovala, jak se rušné ulice města postupně mění v zelené pastviny plné koní, krav a ovcí, až konečně dorazili k jejich prázdninovému domku.

„Týjo! To je teď všechno naše?“ vykřikla Filipka, když maminka zastavila před bílým domkem obklopeným obrovskou zahradou. „Kdybychom tu bydleli nastálo, klidně bych mohla mít poníka.“

„To je pravda, zahrada je opravdu velká,“ řekla maminka. Přehrabovala se v kabelce a hledala klíče.

Domek byl kousíček od moře. Filipka se zhluboka nadechla, milovala vůni čerstvého slaneého vzduchu.

„Půjdem na pláž?“ zeptala se.

Maminka se zasmála její nedočkavosti. „Nejdřív vyndáme věci z auta. Nebo snad chceš běžet na pláž bez lopatky a kyblíku?“

„Pomůžu ti,“ nadšeně vyhrkla Filipka a už z kufru vytahovala svou tašku.

Domek byl uvnitř dokonce ještě hezčí než zvenku. Filipka si okamžitě zamilovala podkrovní pokojíček, i když tam musela spát společně s Monikou. Měl šikmé stěny a výhled na moře